

ЛУНА ГРАДИНШЋАК

СВЕТОСАВСКИ КВАРТЕТ

НА ВРАЧАРУ ПРЕ 430 ГОДИНА

нису знали да су само
слепи следбеници Јудине судбине,
како би ти, баш Ти
попримио Христов лик –
и кад су Те расули у ништа
постао си једно Све
и све је постало Једно.

Док си нестајао у празнини
празнина је нестајала
и свет је коначно добио свој облик.

И сад кад смо у невидљивој
али нераскидивој и спасоносној вези,
нико више, осим нас,
не може препознати, ни у
вавилонском жамору оскрнавити
молитвене уздахе
и издахе царства небеског.

НА НОВОСАДСКОМ ТРГУ ПРЕ 200 ГОДИНА

или, може бити негде у Дунавској улици,
у зимском једном дану
хладном од безсунча и
топлом од родољубља
пред вратима једног штампара
стајао је Георгије и молио Ти се.
Знао је да ћеш Ти, сигурно, чути.
Да та једна молитва неће
у празно одјекнути.

Уочи Твог дана, молитва доби
свој глас – *Сербска лејџојис*.

И, ево, њен одјек већ два века,
попут еха Великог праска
струји под Твојим небом.
Док се шумом кестенова и липа
разлеже увек иста вест,
да је Твојим нестанком у празнину
свет, коначно, добио свој облик.

СРПСКО ЛЕТО ПРЕ 110 ГОДИНА

затворило се у срцима његових сведока
и постало заувек неисказано.
Могла би га описати само једна шљива
или набујала земља под њом.

А можда и она липа и дивљи кестен.

И после целог века човек се и даље пита
како да поново научи говор златног класја
или жубора реке његовог
једном давно разрушеног села, града.

Како да сазна тајну једног занемелог лета
и све оно у њему што никада неће
моћи бити казано.

Па ипак, у тим првим летњим ноћима које се,
оивичене бомбама и пламеном,
чињаше све дужим,
Ти си носио дан на својим леђима,
и у сваком замрлом часу
даровао би чуда ради оних који чврсто вероваше
да је Твојим нестанком у празнину
свет, коначно, добио свој облик.

НА СВЕТОЈ ГОРИ ПРЕ 20 ГОДИНА

негде у претпролећним мартовским данима
када се мислило да ће лешник смело процветати
и кипарис рајска врата отворити
љути је огањ са севера протутњао Хиландаром
и захватио Твоје име.

Гутајући све пред собом, пламен није знао
да празнина иза њега више није празнина,
да је она испуњена Тобом
и да је зато одавно више нема.

Да се огњу она само причињава
Између Белог конака и Твог пирга.

Тако је пламен прогутао сам себе.
А изгледа, једино ми, и даље загледани
у царство небеско
спознамо у честицама тих заосталих рушевина Твој прах
који се изнова расуо у светлости
као ономад на Врачару
кад је свет, коначно, добио свој облик.

2024.